

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **L. V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského náměstí 125, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 2. 12. 2015, č. j. 61 A 28/2014 - 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 10. 9. 2014, č. j. KrÚ58405/2014/ODSH/12, žalovaný s odkazem na § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“) zamítl jako opožděné odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 5. 2014, č. j. Hl-9088/2014/ODP, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“).

V žalobě podané ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice (dále „krajský soud“) stěžovatel zpochybnil doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Uvedl, že jeho zmocněnci bylo doručováno na adresu trvalého pobytu prostřednictvím držitele poštovní licence. Přitom zmocněnec stěžovatele ve svém podání ze dne 28. 1. 2014 uvedl požadavek, aby mu bylo doručováno

na elektronickou adresu X, na níž se mu však správní orgán I. stupně nepokusil doručit. Podle žalobce tak nebylo doručováno v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 a 8 správního řádu a stěžovatel se proto s rozhodnutím správního orgánu I. stupně seznámil teprve prostřednictvím zmocněnce při nahlédnutí do správního spisu. Z tohoto hlediska bylo jeho odvolání, podané dne 30. 6. 2014, včasné.

Krajský soud žalobu stěžovatele zamítl. Uvedl, že zmocněnec stěžovatele změnil během řízení před správním orgánem I. stupně adresy, na něž mu mělo být doručováno, a pokud uvedl jako třetí adresu v pořadí e-mailovou adresu s diakritikou, nelze takový postup vyhodnotit jako postup směřující k urychlení řízení, nýbrž jako účelovou snahu o znepráhlednění situace. Při jednání krajský soud provedl důkaz písemným vyjádřením vedoucího úseku IT správního orgánu I. stupně, podle něhož není formát adresy X správný a nelze na něj doručovat. V dané věci byl proveden test doručení za použití standardního programového vybavení používaného správním orgánem I. stupně. Z tohoto důkazu vzal krajský soud za prokázané, že správní orgán I. stupně nemohl provést doručení svého rozhodnutí na adresu X, a to z důvodu užití diakritiky v elektronické adrese. Při jednání dne 2. 12. 2015, jež se konalo v nepřítomnosti žalobce, provedl krajský soud důkaz vyjádřením všech tří akreditovaných poskytovatelů certifikačních služeb a z těchto vyjádření vzal za prokázané, že ani jedna nevydala pro elektronickou adresu X žádný kvalifikovaný ani komerční certifikát.

Z poznámky o nemožnosti doručení u podání ze dne 10. 1. 2014 a z marného pokusu o doručení rozhodnutí na adresu X ze dne 1. 7. 2014 vyplynulo, že správní orgán I. stupně objektivně nemohl doručovat svoje rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu s diakritikou. Pokud nebylo možno doručit na elektronickou adresu obsahující diakritiku, postupoval správní orgán I. stupně v souladu se správním řádem, když svoje rozhodnutí doručil na adresu trvalého bydliště zmocněnce. Bylo zjevné, že na uvedenou elektronickou adresu nelze rozhodnutí odeslat, nejednalo se tedy o případ, kdy by se zpráva vrátila jako nedoručitelná, takže nebylo třeba neúspěšný pokus o doručení opakovat ve smyslu § 19 odst. 9 správního řádu.

Krajský soud rovněž akcentoval, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec K. S. vystupuje ve správních řízeních opakovaně a uplatňuje obdobný procesní postup jako v projednávané věci. Upozornil, že k takovému postupu uvedeného zmocněnce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, v němž nepřiznal tomuto postupu právní ochranu. Krajský soud uvedl, že postup uvedeného zmocněnce má cíleně komplikovat správní řízení a zvýšit pravděpodobnost chybného postupu správních orgánů tak, aby v jeho důsledku nastala prekluze odpovědnosti za přestupek. Takový postup je zneužitím práva, které nemůže požívat právní ochranu. K otázce zneužití práv pak krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a dospěl k závěru, že požadavek zmocněnce stěžovatele o doručování na elektronickou adresu X nebyl řádným výkonem práva, nýbrž obstrukcí, která nepožívá právní ochrany. Doručováním na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele tak nemohlo dojít k vadě správního řízení, neboť správní orgán I. stupně nebyl povinen pokusit se doručit své rozhodnutí na označenou elektronickou adresu s diakritikou. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak bylo doručeno zmocněnci stěžovatele fikcí na adrese trvalého pobytu dne 26. 5. 2014; lhůta k podání odvolání proti

tomuto rozhodnutí marně uplynula 10. 6. 2014 a odvolání stěžovatele podané dne 30. 6. 2014 bylo opožděné.

Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodu podřaditelných pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Stěžovatel se domnívá, že krajský soud se v řízení dopustil procesní vady konáním jednání v nepřítomnosti stěžovatele. Podle stěžovatele soud konal jednání v jeho nepřítomnosti i přes to, že se zástupce stěžovatele řádně a včas z jednání omluvil z důležitého důvodu, dále soud pochybil tím, že konal jednání, aniž by vyrozuměl zástupce stěžovatele, že jeho omluvu z nařízeného jednání neakceptuje a konečně soud pochybil tím, že v rozsudku neodůvodnil, z jakého důvodu neakceptoval omluvu tak, aby se stěžovatel mohl těmto důvodům bránit. Stěžovatel též poukázal na to, že mu nebyl doručen protokol z jednání, ač o to požádal prostřednictvím datové schránky. Upřesnil též, že jeho zástupce požádal o odročení jednání a včasně se krajskému soudu z jednání omluvil z důvodu konání soudního jednání v jiné věci. Omluva byla doručena soudu více než měsíc před jednáním.

Dále stěžovatel polemizuje se samotným posouzením otázky, kdy bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud opřel svůj závěr o datu doručení tohoto rozhodnutí o důkaz písemným vyjádřením vedoucího úseku IT správního orgánu I. stupně Mgr. Z., které však podle stěžovatele nic neprokazuje. Není z něj zřejmé, zda se správní orgán pokoušel písemnost vypravit prostřednictvím moderního poštovního klienta Microsoft Outlook, který ve všech verzích umožňuje doručení na elektronickou adresu s diakritikou, nebo prostřednictvím zastaralého systému spisové služby, který podle stěžovatele odesílat e-maily neumí. Mgr. Z. dále ve svém vyjádření tvrdí, že formát adresy není správný, není však jasné, zda mu takový výstup skutečně předal software, který písemnost vypravuje, nebo zda jde o jeho domněnku. Provedení důkazu písemným vyjádřením Mgr. Z. považuje stěžovatel za obcházení důkazu svědeckou výpovědí. Navíc pokus o vypravení písemnosti na uvedenou elektronickou adresu měl být uskutečněn 1. 7. 2014, zatímco vyjádření Mgr. Z. je z listopadu 2015. Není věrohodné, že by si osoba pamatovala po takové době na jeden nevypravený e-mail. O pokusu o vypravení písemnosti též není žádný podklad ve správním spise. Správní orgán I. stupně podle stěžovatele nevedl správní spis způsobem, z něhož by byl seznatelný důvod, proč nebylo možné písemnost odeslat. K tomu stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26. Stěžovatel zastává názor, že správním orgánem I. stupně měl být proveden (a ve spisu doložen) pokus o doručení na jím uvedenou elektronickou adresu. V opačném případě nebylo podle stěžovatele zachováno jeho právo na spravedlivý proces.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti akcentoval, že na doručování na elektronickou adresu není právní nárok a odkázal v té souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37. Zdůraznil také, že účelem doručování na elektronickou adresu zástupce stěžovatele nemělo být urychlení řízení, jak vyplynulo z průběhu správního řízení. Zopakoval také, že z technických důvodů nebylo možné na e-mailovou adresu s diakritikou doručit. Žalovaný zdůraznil, že ve vyjádření Mgr. Z. je uvedeno, že k odeslání byl použit klient Microsoft Outlook 2003 a emailový server Microsoft Exchange 2010. K těmto je ve vyjádření uvedeno, že se jedná o

standardní programové vybavení používané správním orgánem I. stupně. Ve vyjádření bylo též uvedeno, že pokud je formát e-mailové adresy správný, je zpráva bez jakéhokoliv problému odeslána. Žalovaný odkazuje též na písemnost na č. l. 46 spisu správního orgánu I. stupně, z níž vyplývá, že dne 1. 7. 2014 byl správním orgánem I. stupně učiněn pokus o doručení zprávy na adresu X. Doručení se nezdařilo z důvodu nesprávného formátu e-mailové adresy. Obdobný byl výsledek pokusu o doručení zprávy dne 15. 12. 2014, což vyplývá z přílohy vyjádření Mgr. Z. Podle žalovaného bylo správně doručováno na adresu trvalého pobytu zmocněnce a podané odvolání je proto opožděné. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení o kasační stížnost. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze systematického hlediska je rozumné nejprve posoudit stěžovatelovy námitky ohledně existence vady řízení před krajským soudem, jíž stěžovatel spatřoval v tom, že jednání před krajským soudem bylo konáno v jeho nepřítomnosti. Ze spisu krajského soudu zdejší soud zjistil, že stěžovatel byl v řízení o žalobě zastoupen od počátku advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, který se na základě substituční plné moci ze dne 22. 12. 2014 nechal zastoupit advokátem Mgr. Václavem Voříškem. Z jednání nařízeného na den 2. 12. 2015 se přitom podáním ze dne 30. 10. 2015 omluvil toliko substitut zástupce stěžovatele s tím, že ve stejný den je předvolán již k jinému soudnímu jednání. V protokolu o jednání ze dne 2. 12. 2015 krajský soud konstatoval nepřítomnost zástupce stěžovatele Mgr. Topola a nepřítomnost a omluvu jeho substituta Mgr. Voříška. Konstatoval též obsah omluvy substituta a absenci omluvy zástupce stěžovatele. Dále uvedl, že podle judikatury (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1307/2007) by překážka v účasti na jednání byla důvodem odročení pouze, pokud by se týkala jak substituta, tak zástupce stěžovatele. Zástupce stěžovatele se přitom z jednání neomluvil a soudu nebyl znám ani důvod, proč by se případně jednání nemohl účastnit koncipient Mgr. Topola (Mgr. M. M.).

Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle relevantní judikatury se může advokát jako zástupce účastníka řízení dát zastoupit advokátem jiným, avšak substitut se tím nestává zástupcem účastníka řízení; tím je i nadále jím zvolený advokát (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2003, č. j. 2 As 8/2003 – 43, nebo ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 – 48; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V posuzované věci se tedy měl z jednání omluvit především samotný zástupce stěžovatele, bránila-li mu v účasti na jednání důležitá překážka. To však zástupce stěžovatele neučinil. Rovněž nelze přehlédnout, že pokud stěžovatel měl v řízení zástupce, který byl zastupován substitutem, existovaly *de facto* dvě osoby oprávněné zastupovat stěžovatele při nařízeném jednání, přičemž z jednání

se omluvil pouze substitut, nikoliv zástupce účastníka řízení, na němž navíc primárně spočívá odpovědnost za zastupování. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje se závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1307/2007, podle něhož platí, že „[d]al-li se v občanském soudním řízení advokát zastupovat jiným advokátem, advokátním koncipientem nebo svým zaměstnancem jako dalším zástupcem, jde o důležitý důvod k odročení jednání ve smyslu ustanovení § 101 odst. 3 o. s. ř. jen tehdy, týká-li se překážka nebo jiná okolnost, která vyžaduje odročení jednání, jak advokáta, tak i dalšího zástupce.“ Krajský soud proto nepochybil, jednal-li v nepřítomnosti stěžovatele i jeho zástupce a substituta tohoto zástupce. Dále je třeba zdůraznit, že krajský soud neměl ani povinnost vyrozumět substituta, zda jeho omluvu z jednání akceptuje či nikoliv. To potvrzují závěry judikatury Ústavního soudu. Lze připomenout například náleze Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97 (zde citovaná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), podle jehož závěrů „v případech, kdy zástupce žádá soud, aby již nařízené jednání přeložil na jiný termín, není věcí obecného soudu, pokud uváděné důvody neshledá dostatečně závažnými, aby o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, zejména je-li jím advokát, aby se sám a завčas o osudu své žádosti přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne.“ (Toto pravidlo potvrzuje i novější judikatura Ústavního soudu, kupříkladu náleze ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11). Pro úplnost se jeví vhodným připomenout, že samotná kolize soudních jednání nařazených na tentýž termín se nepovažuje za důvod, který by musel zásadně vést k odročení jednání, neboť je řešitelná substitucí či volbou jiného zástupce (srovnej náleze Ústavního soudu ze dne ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11).

Důvody, proč nebyla akceptována omluva substituta zástupce stěžovatele z jednání a proč jednání nebylo odročeno, krajský soud dostatečně osvětlil při jednání a jsou řádně zaneseny v protokolu z jednání na č. 1. 96 spisu krajského soudu. V rozsudku na důvody obsažené v uvedeném protokolu krajský soud odkázal. Tímto postupem nijak nezkrátil procesní práva stěžovatele, ani neznemožnil jeho obranu proti svému procesnímu postupu, což dostatečně dokládá i samotný fakt, že Nejvyšší správní soud se stěžovatelovými námitkami proti správnosti tohoto procesního postupu zaobírá. Namítá-li stěžovatel, že mu nebyl doručen protokol z jednání vedeného v jeho nepřítomnosti, je třeba poznamenat, že podle obsahu soudního spisu stěžovatel o doručení protokolu z jednání krajský soud vůbec nepožádal. V takovém případě krajský soud nepochybil, pokud mu protokol z jednání nedoručil. Stěžovatel měl navíc možnost seznámit se s protokolem o jednání nahlédnutím do spisu krajského soudu, přičemž této možnosti také nevyužil.

Další argumentace stěžovatele v kasační stížnosti směřuje ke zpochybnění závěru krajského soudu, že na e-mailovou adresu X nemohl správní orgán I. stupně doručit své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že správní orgán I. stupně na podání ze dne 10. 1. 2014, v němž zmocněnec stěžovatele ve správním řízení požádal o doručování na zmíněnou elektronickou adresu, poznamenal „nesmyslná adresa – diakritika, na takovou adresu nelze nic odeslat“. Rozhodnutí ve věci poté správní orgán I. stupně doručoval na adresu trvalého pobytu zmocněnce, ale dne 1. 7. 2014 provedl i pokus o odeslání e-mailu na adresu X. Na č. 1. 25 spisu je uložena zpráva z poštovního klienta Microsoft Outlook ze dne 1. 7. 2014, z níž vyplývá, že zpráva odeslaná na uvedenou elektronickou adresu nebyla doručena právě pro nesprávný formát adresy příjemce, což vyplývá kromě českého textu

ve zprávě i z hlášení ve výstupu z poštovního klienta „invalid recipient adress“. Z vyjádření Mgr. Z. ze dne 16. 12. 2014, jímž provedl důkaz krajský soud, vyplývá v podstatě totéž a součástí tohoto vyjádření je též zpráva z poštovního klienta Microsoft Outlook ze dne 15. 12. 2014, z níž vyplývá (stejně jako ze zprávy ze dne 1. 7. 2014 založené ve správním spise), že na elektronickou adresu X nelze zprávu doručit z důvodu špatného formátu adresy. Argumentace stěžovatele je tedy lichá. Z vyjádření Mgr. Z. (a jeho přílohy) i ze zprávy založené ve správním spisu vyplývá, že k pokusu o doručení na předmětnou elektronickou adresu byl použit poštovní klient Microsoft Outlook. I vyjádření Mgr. Z. je podloženo výstupem z tohoto programu. Z časového hlediska je rovněž prokázáno, že jak v době blízké doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srovnej zprávu ve správním spisu ze dne 1. 7. 2014), tak v době, kdy bylo sepsáno vyjádření Mgr. Z., nebylo možné za použití standardního softwarového vybavení správního orgánu I. stupně doručovat na elektronickou adresu X. Z výše uvedeného rovněž vyplývá, že ze správního spisu je patrné, proč nebylo možné písemnost odeslat, neboť je v něm založena jednak zpráva ze dne 1. 7. 2014 z programu Microsoft Outlook, jednak je třeba vzít v potaz i poznámku učiněnou na podání ze dne 10. 1. 2014. Pro úplnost lze doplnit, že ani otázka, zda se na zmocněncem uvedenou adresu nedařilo doručovat z důvodu technického vybavení žalovaného, by případně nebyla pro posouzení věci relevantní. Tuto úvahu lze podpořit odkazem na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 26, kde zdejší soud rovněž uvedl, že „nelze ostatně nevyjádřit podiv“ nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemností ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, že provedením důkazu vyjádřením Mgr. Zavřela krajský soud „obešel“ provedení důkazu svědeckou výpovědí. Z ustanovení § 125 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. vyplývá, že za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků. V posuzované věci tedy krajský soud provedl důkaz písemným vyjádřením fyzické osoby (Mgr. Z.), což zákon výslovně připouští v demonstrativním výčtu důkazních prostředků. Je též třeba doplnit, že výslech Mgr. Z. jako svědka by nemohl nijak přispět při hodnocení pravdivosti jeho vyjádření, neboť pravdivost vyjádření je doložena sama o sobě přílohou tohoto vyjádření, kterou je nedeslaná zpráva z poštovního klienta Microsoft Outlook. Navíc obsah vyjádření plně koresponduje se zprávou poštovního klienta ze dne 1. 6. 2014, jež je založena ve správním spisu.

Námítka stěžovatele, že správním orgánem I. stupně měl být nutně proveden pokus o doručení na jím uvedenou elektronickou adresu X, rovněž není důvodná. Je totiž třeba připomenout závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, publikovaného pod č. 3406/2016 Sb. NSS, podle něhož „[I] když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu (elektronickou adresu, pozn. NSS), sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec,

vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“ Předchozí pokus o doručení na elektronickou adresu s diakritickými znaménky tedy nebyl ani v posuzované věci nezbytným procesním krokem, bez něhož by nemohla nastat fikce doručení při doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce v evidenci obyvatel. Je třeba zdůraznit, že také v posuzované věci se jedná o zmocněnce vystupujícího v celé řadě správních řízení, což je zdejšímu soudu známo z úřední činnosti (například rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015 - 26, ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 - 42, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 7 As 312/2015 - 30 či ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 9/2016 -52).

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v procesním postupu krajského soudu stěžovatelem tvrzená procesní pochybení, ani na základě stížnostních námitek nedospěl k závěru, že by právní posouzení sporné otázky doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, provedené krajským soudem, bylo nesprávné. V posuzované věci tedy kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu